

EL VAIXELL

DE VAPOR

Mercè Climent

La flauta màgica

Direcció editorial: Elsa Aguiar

Coordinació editorial: I més. Serveis Lingüístics i Editorials

© del text: Mercè Climent, 2014

© de les il·lustracions: Aitana Carrasco, 2014

© SM Arrels, 2014

Impresores, 2

Urbanización Prado del Espino

28660 Boadilla del Monte (Madrid)

www.grupo-sm.com

ATENCIÓN AL CLIENT

Tel.: 902 121 323

Fax: 902 241 222

e-mail: clientes@grupo-sm.com

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels titulars, tret de les excepcions previstes en la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar o escanejar cap fragment d'aquesta obra.

*Al pare, per dirigir totes les orquestres
de cambra que sonaven a casa.*

*A la mare, per totes les òperes
que encara ens queden per gaudir.*

*A tots dos, per portar-me al Teatre Principal
d'Alacant, quan només tenia huit anys,
per veure i viure La flauta màgica.*

*A Àgueda, Joana i Fèlix, perquè tots vam cantar
l'ària de la Reina de la Nit
i això només es pot fer quan s'és feliç.*

La música comença on acaba el llenguatge.

E. T. A. HOFFMANN

Pròleg

AQUEST MANUSCRIT narra les aventures que Tamino, príncep de Terres Llunyanes, visqué en un regne on feia massa temps que la foscúria ho senyorejava tot. Una història que mai no ens cansarem d'escoltar perquè està plena de personatges insòlits, objectes màgics i escenaris sorprenents. Serem testimonis de la lluita entre el Sobirà del Sol i la Reina de la Nit, entre la llum i l'obscuritat, entre la saviesa i la barbàrie.

Coneixerem Papageno, meitat home meitat ocell, amant de les bones menges i creador de cançonetes; un ésser entranyable que es mor de ganes de trobar la seua Papagena. Ens enamorem de la princesa Pamina, bella i valerosa, que renunciarà a les pròpies arrels a canvi d'un amor total. Ens inquietarem amb les aparicions de les tres servidores de la reina Astriflamant i els seus parlaments. Però encara hi ha més, molt més: serps gegants, llunes que somriuen, paisatges impossibles, animals que ballen, proves que cal supe-

rar... I tot això adobat amb una melodia que s'amaga darrere de les roques, de les converses, de les cançons, dels balls, dels instruments musicals...

T'atreveixes a endinsar-te en aquest fascinant viatge?

1 *Tamino*

UN MATÍ d'estiu Tamino, príncep de Terres Llunyanes, decidí fer un poc d'exercici i cavalcar pels afores del regne. Ja s'havien allunyat una bona trossada quan la dansa embogida de tres parotets li esglaià el cavall. L'animal començà a córrer i córrer amb el príncep als lloms. Tamino intentava calmar-lo, però no hi havia manera. Després de travessar camins i boscos s'aturà en sec, s'alçà sobre les potes de darrere i llançà el genet a terra. Acte seguit mamprengué la galopada i s'allunyà. En caure, el príncep es colpejà el cap i perdé el coneixement durant una llarga estona.

Quan es despertà no sabia on ni per què estava en aquell lloc tan estrany. Un paisatge fet de roques de totes les formes imaginables: menudes i grans; altes, més altes i encara més altes; gruixudes i primes; més amples per dalt que per baix i a l'inrevés... Els arbres eren escanyolits i mai no creixien en solitud, sempre en grups de tres... Les muntanyes pujaven i baixaven de manera inacabable i creaven infinites crestes blavenques. Però el més sorprenent d'aquella aquarel·la era el cel, un cel de tonalitats violàcies i negres custodiat per innumerables llunes.

Es fregà els ulls convençut que encara no havia travessat la porta per eixir del món dels somnis. Quin tipus de lloc era aquell? Com podia ser que hi haguera més d'una lluna? Volia fugir d'allà immediatament. Però... i el seu cavall, on havia anat a parar?

–Astorat!, Astorat! –cridava.

Estava clar per què Tamino li havia posat aquell nom. Era un cavall molt espantadís. El príncep estava convençut que això era perquè encara era jove, però amb tres o quatre cavalcades llargues es tornaria valent.

Astorat no responia davant la veu de l'amo. Tamino s'assegué en una roca d'entre les milers que el paisatge li oferia. Esperaria que tornara o que passara algun llenyataire o algun pastor que li indicara el camí a seguir per tornar al seu regne.

De sobte escoltà un soroll de cascavells darrere d'ell. En girar-se veié una serp gegant que se li anava

apropant. Les ninetes dels ulls semblaven fetes de foc i per la boca la llengua es movia com una flama. Tot un mantell d'escames del color del bronze li cobrien un cos que continuava avançant. Tamino restà hipnotitzat amb la sinuositat d'aquella dansa que cada vegada tenia més a prop. Segur que allò no era un somni? S'aixecà i començà a córrer pel bosc, com abans havia fet el cavall. Qui era ara l'astorat?

–Auxili, auxili. Que algú m'ajude! –escriassava desesperat i sense deixar de córrer.

S'ofegava i una forta pressió se li havia afermat al pit. S'amagà darrere d'una pedra tan alta com ell per agafar un poc d'aire. Li feia molt de mal el cap. Instintivament es tocà la ferida que li havia provocat la caiguda i comprovà que rajava. Entre la sang i el soroll de cascavells que s'aproximava, tornà a desmaiar-se.

Just en el moment que la serp obria la boca per engolir-se'l aparegueren tres dones amb vestits foscos. Quasi es mimetitzaven amb la nit que abraçava aquell paratge.

–Tu, monstre cruel i inclement, muda en cuc innocent.

Dels palmells de les mans nasqueren llampugues que trencaren la foscúria per uns segons. Immediatament, la serp deixà de ser serp i es convertí en una bestiola llefiscosa i diminuta, que de seguida buscà un lloc entre les roques per ocultar-se. Semblava que allò de ser cuc no li esqueia massa bé i el cos se li enredava

a cada passa que feia. Fins a l'amagatall havia pres multitud de formes, és clar, les que un cos de pocs centímetres podia donar de si: mig nus, un de sencer i un de doble, un llacet mal fet i un altre de bonic... Finalment l'animaló havia quedat estranyament entortolligat. El seu cos de cuc s'assemblava a dues consonants abraçades: la G i la S. Voldria dir alguna cosa? No, no era res d'això. De fet, si la nit no haguera sigut tan fosca podríem haver vist clarament que no es tractava de dues consonants unides, sinó d'un símbol musical: la clau de sol. Per què havia pres aquella forma?

Mentrestant, Tamino ja estava fora de perill, però no n'era conscient perquè continuava endormiscat.

–Visca! Visca! –cridaren a una veu les tres valeroses dames.

Se li acostaren i es quedaren captivades per la bellesa del jove. Així estigueren uns minuts fins que una d'elles, la de l'esquerra, exclamà plena d'alegria:

–Potser ell és l'elegit per salvar la princesa!

–Sí, sí. Segur que és ell –afirmà una altra dama, concretament la del centre, contagiant-se de la il·lusió que desprenia l'anterior.

–Anem a palau per avisar la reina que hem trobat un jove que podrà alliberar la seua filla de les urpes del Malèfic –aconsellà la tercera dama, la de la dreta, que encara no havia dit la seua.

Així és com les Tres Dames s'allunyaren del bosc i s'encaminaren a palau.

2 Papageno

EL PRÍNCEP Tamino obrí els ulls moments després que les misterioses dones hagueren desaparegut. L'última cosa que recordava era que una serp gegant estava a punt d'atacar-lo. Què havia passat? On es trobava? Qui l'havia salvat?

De sobte escoltà la melodia d'una flauta i una veu greu que cantava. Buscà un altre lloc on amagar-se, ja que darrere d'aquella roca no havia tingut molta sort amb la serp. Es decidí per uns arbusts que quedaven a quatre o cinc passes. També el cuc amb forma de clau de sol havia escoltat la música i a l'amagatall inicià una singular dansa. Semblava mentida que minuts abans

fóra una serp gegant que volia engolir-se'l i que ara només fóra un cuc inofensiu i dansaire. La cançó se sentia cada vegada més propera. Pararen l'orella...

*Jo sóc Papageno, l'oceller.
Tothom arreu del món em coneix
ja siguen xiquets, joves o vells;
prínceps, princeses, reines o reis.
Faig sonar la flauta i cace ocells
que a la gàbia fique pel portell.
Tots els colors veig al seu plomell
blanc, negre, verd, blau, groc i vermell.
Tots els pardalets del cel són meus,
per això estic feliç i content.*

Qui era aquell ésser tan peculiar? No semblava un home normal de carn i ossos. El seu cos estava cobert de plomes de tots els colors. I carregava sobre les espatles una gàbia gegant plena d'ocells. Encuriosit, anà al seu encontre:

–Qui ets? –li preguntà Tamino.

–Qui sóc? Jo sóc Papageno, l'oceller reial. I tu, qui ets tu? –li replicà aquell home amb aspecte d'ocell gegant.

–Jo sóc Tamino, príncep de Terres Llunyanes. Anava de passeig quan el meu cavall...

–Vols dir que hi ha un altre regne darrere d'aquestes muntanyes? –no es pogué explicar, la possibilitat que hi haguera més regnes a banda del seu l'intrigava molt.

–És clar que sí. No creuràs que només existeix aquest... Diria que m'he perdut, podries dir-me en quin lloc ens trobem?

–No ho sé –digué el senyor de les plomes alçant els muscles.

–Com pot ser que algú no sàpia on viu?

–Aquesta ja és una altra pregunta. Jo visc en una petita cabanya de palla, no massa lluny d'ací.

–I per què vas disfressat d'ocell?

–Disfre... què? No entenc què vols dir.

–Deixa-ho córrer... Et donen diners pels pardalets que guardes a la gàbia que carregues a les espatles?

–Diners? Voldràs dir dinars? Ja t'he dit que sóc l'oceller reial. Bescanvie amb la reina i les seues dames els pardalets per menjar i beguda.

–Com és la vostra reina?

–Com vols que ho sàpia? Ningú no l'ha vista mai. Si tornes a fer una pregunta tan absurda t'assegure com em diuen Papageno que et tancaré en aquesta gàbia i t'oferiré a qualsevol que passe perquè et torre a les brases i se't menge.

–No sé per què ha de ser una ximpleria preguntar com és la reina que governa una regió.

Papageno es quedà pensatiu. Cap mortal podia xafardejar d'haver vist mai la reina Astriflamant. Les mables llengües contaven que era una dona bellíssima, i que qualsevol que la mirara als ulls de seguida s'hi quedaria captivat i ja no voldria fer res més que observar-la nit i

dia. Fins i tot les llunes estaven geloses de la seua bellesa. Només es deixava veure en la foscúria, per això l'havien batejada amb el nom de la Reina de la Nit. El que passava és que en aquell lloc ja feia massa temps que el cel havia oblidat vestir-se de blau.

Tamino, per la seua banda, no deixava de mirar l'home ocell. Si fins i tot semblava que tenia bec i urpes d'au rapaç. Dels peus no podia dir res perquè anava calçat amb botes.

–Què mires? –l'interrogà l'home amb aspecte d'au.

–No sembles un home normal, més aviat sembles un ocell gegant.

–Sí, sí, un ocell gegant –digué amb ironia– i també tinc una força de gegant.

–Així que has sigut tu qui m'ha salvat d'aquella serpota de llengua llarga i ulls malèfics?

«Serpota de llengua llarga i ulls malèfics?». Només de pensar en l'animaló Papageno començà a esglaiar-se. Com el cavall de Tamino, ell també era molt poregós. Però... un moment, no hi havia ningú pels voltants, no passaria res per sentir-se valerós per uns instants i contar una mentideta innocent.

–Sí, sí, clar que he sigut jo. Tu veus algú més per ací?

I de sobte de la foscúria nasqueren tres rostres blancs que pocs segons després anaren mostrant també els cosos. Eren les Tres Dames que havien salvat realment Tamino.

3 Les Tres Dames de la Nit

–PAPAGENO?–tres tonalitats de veu amb la mateixa actitud de retret.

Tamino féu una escolteta a Papageno per preguntar-li qui eren aquelles dones. L'home ocell li explicà que eren les Dames de la Nit, servidores fidels de la reina Astriflamant. Elles s'emportaven els seus ocells i a canvi li donaven pa de sucre, figues dolces i unes lla-grimetes de raïm. Mentre parlava anava depositant en un saquet totes les aus de la gàbia. Quan acabà, el lligà amb un cordell i els l'allargassà, a les Tres Dames.

La primera dama, la de l'esquerra, li lliurà una gerra amb aigua en compte del suc habitual de raïm.